

KÉT RIPORT A GYEREKEK KÖRÜL

A kiégett Vár
kormos falai alatt

gyermekjátszótér épül

Vidám énekszó, kapa és ásó csengése hallatszott tegnap délután a kiégett Vár kormos falai alatt, a Várhegy elhagyott sötétségében. A kapák és ásók nyeleit férfiak, nők, gyerekek és öregek fogták jökegyüen, különböző dalokat énekelve, de egyhangú lelkesedéssel. Az történt ugyanis, hogy a Budapest csodálatos panorámájára néző Elipsz-téren a környék lakói gyermekjátszóteret építettek.

Ez magában még nem is jelentene olyan sokat, hiszen ma már mindennapos dolog, hogy az MDP, vagy a MNSZ kezdeményezésre játszóteret készítenek a gyermekek számára. A tegnapi munka mégis figyelmet érdemel, hiszen pár évvel ezelőtt ide még nem tehetné volna be a lábát a most itt buzgólkodó Szelei Laci, Mayer Antal, Szántai László, vagy más „szegényebb” gyerek. Ebben a kertben a budai urak elkényeztetett apróságait sétáltatták a német és angol kisasszonyok...

De nemcsak ez teszi érdekessé ezt a teret. Itt még egy héttel ezelőtt is méteres törmelékhegyek emelkedtek. A környék gyerekei legfeljebb az úttesten labdázhattak, játszhattak.

S ami a legfigyelemreméltóbb: a játszóteret építők az alagút munkásaitól kapták a szerszámokat, sőt közülük többen el is jöttek segíteni dolgozni.

Viszt István hídmunkás mosolyogva mondja:

— Nekem már felnőtt gyermekeim

vannak, de örömmel jöttem segíteni a jövő nemzedéknek...

A második kerületben a munkások segítségével összefogott a lakók nagy része, s nyomukban vidám gyerekek játszanak az eddig elhagyott, rommal s törmelékkel teli helyeken. Az Elipsz-tér Budapest egyik legszebb helye: jól látható innen a Dunapart s az egész város. De jól megfigyelhető innen a Lánchíd épülése is, az építkezés zaja belevegyl a gyerekek nevetésébe...

MIT MONDOTT
BREKEKE KOMA

Zsákrágónak?

sél nekik az Almási-téren.

Hogy férhet egy padra ennyi gyerekek? A tanító néni a közepén szinte ki sem látszik.

— Akkor aztán azt mondta Brekeke koma — meséli —, hallod-e, te Zsákrágó, de gyönyörű szép nagy tó ez, gyere járj, jaj, cin-cin-cin, nem szeretek én úszni, felelte az egérke...

Egy kislány valódi, felnőtt biciklivel karikázik körülöttük, egyre szűkebb köröket vág, aztán egyszerre csak nem bírja tovább, leszáll. Lestoppol a mese mellett. A kislány, aki az előbb még homokot dobált, csillogó szemmel figyel. Nagy testvér vajás kenyeret hoz a négyéves piroskötényesnek, de közben Brekeke koma kimentette a vízből Zsákrágót és elindulnak újabb kalandok felé és a nagytestvér is ott ragad. Pedig lehet vagy tizennégy éves.

A mese után játék következik. Ötven gyerek játszik óriási körbe fogódzva „hol vagy Jancsi”-t. Aztán ismét mese. Es ez így tart késő estig, akkor aztán Tonosi néni, aki vad kislányokat szelidített mesével, elmegy felnőtt tanítónőket képeztetőttni.

De nemcsak az Almási-téren vigyáznak és játszanak a gyerekekkel. A Ferenc-téren, a Schlick-téren, a Gyöngyösi-úti játszóterén és még egy tucat helyen a Népművelési Központ megbízásából a legjobb pedagógusok foglalkoznak délutánként a gyerekekkel.

A tereken, ahol már nem veszi el a csősz a lábát, ha begurult a fűbe és nem csirkefogózta le a játszadózókat. Tanító vigyáz rájuk. Ezt is megértük.

Rozsóné, a Wesselényi-utca 43-ból öbfejett kézzel ül a gangon, még a szemét is lehunyja, úgy tartja oda az arcát a vékony délutáni napnak. Pihen.

— De jó dolga van magának! Hát a gyerekek hol vannak? — kérdi a szomszédasszony.

— Péntek van — veti oda kurtán. Nem kell magyarul. Hétfőn, szerdán, pénteken a környék gyerekei lenn vannak a téren, nyughat az anyjuk, féltetni sem kell őket, tanító néni me-